

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **D+P REKONT s.r.o.**, IČO 617 74 456
sídlem Areál bývalých kasáren č.p. 674, 338 45 Strašice

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 8. 2015 č. j. 681/ENV/15 40141/520/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně napadá rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 8. 2015 č. j. 681/ENV/15 40141/520/15 (dále „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Plzeň (dále jen „ČIŽP“) ze dne 21. 4. 2015 č. j. ČIŽP/43/IPP/SR01/1400118.004/15/ZHN (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“), jímž byly

žalobkyni uloženy tři pokuty v souhrnné výši 530 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Výrokem 1 prvostupňového rozhodnutí uložila ČIŽP žalobkyni pokutu ve výši 500 000 Kč podle ust. § 37 odst. 6 písm. b) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o integrované prevenci*“), za správní delikt podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že v období minimálně od 3. čtvrtletí roku 2012 do dne konání kontroly na místě dne 14. 3. 2014 provozovala zařízení Dekontaminační plocha Doubrava (dále jen „*zařízení*“) v rozporu se závaznými podmínkami uvedenými v části 3 body 1 a 2 a části 8 integrovaného povolení ze dne 11. 12. 2006 č. j. ŽP/13978/06 vydaného Krajským úřadem Plzeňského kraje, odborem životního prostředí (dále „*krajský úřad*“), ve znění změny č. 1 ze dne 30. 10. 2007 č. j. ŽP/13747/07 (dále jen „*integrované povolení*“), tedy porušila povinnosti stanovené v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci. Podle výroku 1 prvostupňového rozhodnutí konkrétně nebyl splněn účel zařízení (specifikovaný bodem 1.9 provozního řádu zařízení), nebyl dodržen způsob manipulace s materiálem v něm (bod 1.12.2 provozního řádu zařízení) a nebyl aktualizován provozní řád zařízení. Minimálně od 3. čtvrtletí roku 2012 do dne 14. 3. 2014 v zařízení neprobíhala dekontaminace pomocí žádné technologie. Zároveň byly nebezpečné odpady určené k dekontaminaci v zařízení pouze skladovány, a to po dobu delší než 3 roky. Tuto změnu měl provozovatel zařízení, tj. žalobkyně, ohlásit krajskému úřadu a předložit ke schválení aktualizovaný provozní řád zařízení (tento nebyl aktualizován od roku 2006), avšak žalobkyně žádný doklad o jednání či korespondenci s krajským úřadem nepředložila. Pouhé skladování nebezpečných odpadů určených k dekontaminaci je současně z hlediska odpadového hospodářství situace odlišná od běžného provozu a na tento stav nepamatuje ani integrované povolení, ani provozní řád zařízení.
3. Výrokem 2 prvostupňového rozhodnutí uložila ČIŽP žalobkyni pokutu ve výši 10 000 Kč podle ust. § 125g odst. 3 a odst. 5 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vodní zákon*“) za porušení povinnosti podle ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona při zacházení se závadnými látkami ve větším rozsahu, resp. s látkami zařazenými podle přílohy č. I vodního zákona mezi látky nebezpečné. Žalobkyně měla provozovat zachytnou jímku na odpadní vody z dekontaminační plochy bez platné těsnostní zkoušky, neboť předložená těsnostní zkouška bezodtoké jímky č. protokolu 16/6/2008 provedená právnickou osobou CSED s.r.o. v roce 2008 nebyla v roce 2014 již platná.
4. Výrokem 3 prvostupňového rozhodnutí uložila ČIŽP žalobkyni pokutu ve výši 20 000 Kč podle ust. § 25 odst. 7 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně ovzduší*“) za správní delikt podle ust. § 25 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Podle tohoto výroku prvostupňového rozhodnutí žalobkyně porušila ust. § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší tím, že jako provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší neohlásila v zákonné lhůtě souhrnnou provozní evidenci za kalendářní roky 2011 a 2012.
5. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí zčásti za nepřezkoumatelné, věcně nesprávné a nezákonné. Proto navrhuje, aby Městský soud v Praze (dále „*městský soud*“) napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost uhradit

žalobkyni náklady řízení do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce. Své námitky žalobkyně uplatnila v rámci následujících žalobních bodů:

6. *Zaprvé.* Žalobkyně má za to, že se nedopustila správního deliktu podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, za který byla sankcionována výrokem 1 prvostupňového rozhodnutí, neboť je přesvědčena, že provozuje zařízení zcela v souladu s integrovaným povolením.
7. Podle žalobkyně není v provozním řádu zařízení nikde stanoveno, že odpady se nesmějí přijímat a skladovat, naopak z důvodu efektivity hospodaření a ochrany životního prostředí je více než žádoucí, aby proces biodegradace probíhal až po naskladnění určitého množství materiálu. Rovněž není v provozním řádu zařízení uvedeno, že biologická dekontaminace musí probíhat permanentně, i když k tomu nejsou příznivé podmínky, a že materiál určený k biodegradaci nesmí být deponován na dekontaminační ploše. Ve vztahu k této námitce žalovaný pouze povšechně uvedl, že si nedokáže představit, že by za období tří let nenastala vhodná chvíle k biologické dekontaminaci, avšak správní orgány v tomto ohledu neprováděly žádné důkazy, a svá rozhodnutí tak podle názoru žalobkyně zatížily nepřezkoumatelností.
8. Dále žalobkyně sděluje, že od roku 2010 do současnosti (žaloba podána dne 25. 9. 2015) nebyl žádný další materiál přijat z důvodu absence zakázek v tomto období.
9. Žalobkyně má za to, že dodržela všechny postupy podle provozního řádu zařízení, včetně převrstvování materiálu, zavlažování a laboratorních rozborů vod pocházejících z výluhu z dekontaminační plochy. Tyto materiály byly také předloženy správnímu orgánu ke kontrole. Pokud žalovaný hovoří o tom, že převrstvování materiálu vyplývá z provozního deníku, ale měly být doloženy další doklady (faktury za mechanizační prostředek či výkazy práce), pak žalobkyně namítá, že dotčené správní orgány žádné takové doklady nepožadovaly. Vyhodnocení převrstvení materiálu ze strany žalovaného je pak vnitřně rozporné, jelikož na jednu stranu uvádí, že částečně akceptuje záznamy z provozních deníků, ale jak se tato „částečná akceptace“ projevila v konečném rozhodnutí, již zřejmé není.
10. Žalobkyně také namítá, že „doba skladování déle než tři roky“ je časovým omezením, které nemá oporu v zákoně, provozním řádu zařízení ani v integrovaném povolení, a ze strany správních orgánů se tak jedná o svévolný výklad zákona k tíži žalobkyně.
11. K výtce, že zařízení bylo provozováno v rozporu se závaznou podmínkou uvedenou v části 3 bodu 2 integrovaného povolení, žalobkyně uvádí, že se jedná o pouhou domněnku, která neodpovídá skutečnosti. Předmětná podmínka je formulována tak, že *PRŮ (provozní řád zařízení) bude průběžně a dle potřeby aktualizován a jakákoliv jeho změna bude projednána s KÚ Plzeňského kraje*. K takové situaci však nedošlo, nenastala totiž potřeba provozní řád aktualizovat, neboť provozní podmínky byly zcela v souladu s prováděnou činností. Potřeba aktualizace provozního řádu pak nebyla potvrzena v rámci důkazního řízení.
12. Žalobkyně dále namítá, že byla sankcionována dvakrát za tentýž skutek, protože jí byla za stejné jednání již v minulosti uložena pokuta nejméně 300 000 Kč, a cituje ze str. 10 prvostupňového rozhodnutí, kde ČIŽP uvádí, že ukládá pokutu za stejný skutek, avšak jinak kvalifikovaný. To je podle žalobkyně v rozporu se zásadou ne bis in idem (ne dvakrát o téže) a odkazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 12. 1998 sp. zn. 6 A 85/95 a usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 7. 2008 sp. zn. II. ÚS 1500/08. Jiná kvalifikace

skutku podle žalobkyně neznamena, že by se mělo jednat o jiné jednání než to, které bylo sankcionováno, potažmo o kterém se dosud vede řízení. Pokud jde o argument žalovaného, že se má jednat o totéž jednání, ale v jiném časovém období a na jiných odpadech, žalobkyně nerozporuje různost období, avšak podle jejího názoru se nejedná o jiné odpady, což ani nebylo nijak prokazováno, a tím správní orgány opět zatížily svoje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobkyně k tomuto dále uvádí, že v předchozí věci bylo řízení ukončeno ze strany Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) až 28. 5. 2015, kdy byla pravomocně zamítnuta kasační stížnost žalobkyně, nejméně do května 2015 tedy fakticky probíhalo řízení o totožném jednání, a přesto byla žalobkyně v období roku 2012 do 14. 3. 2014 opět kontrolována a sankcionována. Žalobkyni není zřejmé, z jakého důvodu žalovaný charakterizuje správní delikt žalobkyně jako opakovaný, a nikoli jako pokračující, neboť tyto úvahy nejsou nijak blíže odůvodněny.

13. Sankci uloženou výrokem 1 prvostupňového rozhodnutí považuje žalobkyně za nepřiměřenou. Poukazuje na to, že z dlouhodobého hlediska vykazuje ztrátu, což také doložila, avšak ani tato skutečnost nevedla správní orgán k tomu, aby žalobkyni sankcionovala přiměřeným způsobem. Žalobkyně se proto domnívá, že sankce byla vůči ní vedena s cílem její ekonomické likvidace.
14. *Zadruhé.* Proti výroku 2 prvostupňového rozhodnutí žalobkyně namítá, že vody z odpadní jímky byly po celou dobu laboratorně zkoušeny a výsledky těchto zkoušek byly správnímu orgánu předloženy. Žádný ze zkoušených vzorků nevykazoval nebezpečné vlastnosti, podle žalobkyně je tedy zřejmé, že nedošlo k žádné škodě na životním prostředí. Vzhledem k tomu, že do zařízení nebyly od roku 2010 přijímány žádné odpady, pokládá konstatování ohledně skladování nebezpečných látek v jímce za irelevantní a namítá, že správní orgán k tomuto svému tvrzení nepředložil žádný relevantní důkaz.
15. *Zatřetí.* K výroku 3 prvostupňového rozhodnutí žalobkyně uvádí, že v roce 2011 a 2012 se jí v rámci integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí (dále jen „ISPOP“) vracela její podání zpět vzhledem k nulovým příjmům odpadu. Dotazovala se proto přímo na ISPOP, kde jí bylo sděleno, že pokud nepřesahuje ohlašovací limity, nemá povinnost podávat hlášení o produkci nakládání s odpady, protože nulové hlášení se nepodává a systém je z toho důvodu vůbec nepřijme. Žalobkyně tak má za to, že vynaložila veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti zabránila, a nelze jí klást k tíži nedostatečnou funkčnost systému.
16. Ve *vyjádření k žalobě* žalovaný navrhl její zamítnutí. Ve vztahu k druhému a třetímu žalobnímu bodu odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se vypořádal s totožnými odvolacími námitkami, a dále se vyjádřil k prvnímu žalobnímu bodu:
17. Žalovaný vysvětluje, že proces biologické dekontaminace odpadů je standardním procesem odstraňování nebezpečných vlastností odpadů, který nevyžaduje zvláštní klimatické podmínky. Aplikované bakteriální kultury (v daném případě GEM-100) plní svoji funkci při jakýchkoli vnějších podmínkách, kdy jejich působení je v zásadě možné po celou dobu roku vyjma období extrémně nízkých či naopak extrémně vysokých teplot. Co se týká samotné aplikace, lze nad rámec uvedeného připustit přechodné zhoršení jejích možností při silném větru, děje-li se aplikace formou postřiku. Je tak patrné, že k provádění biologické dekontaminace jsou vhodné podmínky po převážnou část roku, přičemž nevhodné klimatické podmínky, které přirozeně vyloučit nelze, mohou nastat pouze výjimečně. Pokud by proces biologické dekontaminace vyžadoval pro svůj úspěch zvláštní

klimatické podmínky, či spíše klimatické podmínky zcela výjimečné, které dle mínění žalobkyně běžně nenastanou ani v průběhu celého kontrolovaného období, byla by biologická dekontaminace zcela nepoužitelnou metodou odstraňování nebezpečných vlastností odpadů a ani žalobkyně by patrně neprovozovala zařízení, jehož základním účelem právě tato biologická dekontaminace je. Nahlíží-li žalovaný výtku žalobkyně ohledně neprovedení důkazů optikou výše uvedeného, měl by patrně prokazovat, že v průběhu kontrolovaného období docházelo k řádnému střídání ročních období. Krom absurdity takového důkazu lze podle názoru žalovaného konstatovat, že uvedená skutečnost je skutečností obecně známou ve smyslu § 50 odst. 1 in fine zákona č. 500/2004 Sb., tedy notorií, která může být sama o sobě podkladem rozhodnutí bez toho, aby ji bylo třeba dokazovat.

18. K námitce nesprávného a nedostatečného vyhodnocení činnosti žalobkyně spočívající v manipulaci s odpady v zařízení, kdy tyto měly být převrstvovány, žalovaný zdůrazňuje, že žalobkyni bylo v rámci prvního z projednaných správních deliktů vytýkáno porušení podmínek integrovaného povolení spočívající v neprovádění biologické dekontaminace. Důvodem pro uložení pokuty tak nebylo nedoložení manipulace s odpady spočívající v jejich převrstvování, ale tato skutečnost je zmiňována pouze jako indicie svědčící tomu, že neprobíhala řádná dekontaminace, jejíž nedílnou součástí je právě převrstvování dekontaminovaného odpadu. Připustil-li žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí, že by mohl akceptovat určité zápisy o manipulaci s odpadem, byla-li by tato činnost prokázána dalšími dokumenty, nijak tím nezpochybnil klíčovou skutečnost, tedy neprovádění biologické dekontaminace. Kromě toho byla žalobkyně sankcionována za období od 3. čtvrtletí 2012 do 14. 3. 2014 a možná akceptace záznamů o převrstvování odpadu se týkala pouze zápisu ze dne 12. 10. 2012, přičemž v dalším průběhu kontrolovaného období již jakékoli záznamy o manipulaci s odpadem doloženy nebyly. Proto ani možný důkaz ohledně převrstvování odpadu dne 12. 10. 2012 bez toho, aby byla u tohoto odpadu současně prováděna biologická dekontaminace, nemohl mít vliv na výši uložené sankce, neboť tato skutečnost nemá význam pro posouzení závažnosti protiprávního jednání žalobkyně.
19. Pokud jde o otázku aktualizace provozního řádu zařízení, žalovaný nesouhlasí s tím, že by jeho výtku byla založena na pouhých domněnkách. Má za to, že v rámci napadeného rozhodnutí zmínil celou řadu skutečností, které byly v době kontroly v rozporu s provozním řádem zařízení, a které tak byla žalobkyně povinna v rámci tohoto provozního řádu aktualizovat (změna sídla, kontaktních osob atd. a zejména účel zařízení, kterým měla být biologická dekontaminace odpadů, avšak fakticky byly odpady v zařízení pouze skladovány). Podle žalovaného se (vyjma účelu provozu zařízení, kterého se týkalo vlastní řízení, v němž bylo neprovádění činností sledující stanovený účel dostatečně prokázáno) vesměs jedná o skutečnosti zcela zjevné a známé především samotné žalobkyni.
20. Námitku porušení zásady ne bis in idem žalovaný zcela odmítá. Nerozporuje skutečnost, že žalobkyně již v minulosti byla sankcionována za neprovádění předepsané biologické dekontaminace v jí provozovaném zařízení, a sděluje, že tento předchozí případ byl předmětem přezkoumávání před správními soudy, kdy sankce byla potvrzena rozsudkem městského soudu ze dne 9. 10. 2014 č. j. 8 A 122/2010-74 a navazujícím rozsudkem NSS ze dne 28. 5. 2015 č. j. 2 As 208/2014-84. Avšak, jak již bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, jednalo se v tomto případě o období let 2006 až 2008, zatímco v případě právě posuzovaném se jedná o období od 3. čtvrtletí 2012 do 14. 3. 2015. Byť tedy jde o stejné

protiprávní jednání, co do obligatorních typových znaků skutkové podstaty správního deliktu (přestupku), odlišuje se od předchozího skutku ve znaku fakultativním, konkrétně v čase jeho spáchání. Jakkoli podle žalovaného časová odlišnost obou skutků postačuje k jejich rozlišení, v případě druhého skutku se rovněž jednalo o (přínejmenším zčásti) odlišné odpady skladované v zařízení. Ze žalobkyní předložené evidence a jejich vlastních tvrzení totiž vyplynulo, že poslední odpady byly do zařízení navezeny v roce 2010, přičemž předmětem prvního správního deliktu bylo neprovádění biologické dekontaminace u odpadu uloženého v zařízení ke konci roku 2008. Žalovaný je přesvědčen, že je nepodstatné, lze-li jednání žalobkyně kvalifikovat jako pokračující správní delikt či jako správní delikt opakovaný, neboť v případě pokračujících správních deliktů je nutné zohlednit ust. § 12 odst. 11 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, podle něhož pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek. Analogickým institutem ke sdělení obvinění je pak podle žalovaného v případě správních deliktů zahájení řízení o konkrétním správním deliktu. Žalovaný dodává, že řízení ukončené napadeným rozhodnutím bylo zahájeno dokonce poté, kdy rozhodnutí o prvním ze skutků již nabylo právní moci. Žalovaný je dále toho názoru, že v nyní řešeném případě bylo namísto zohlednit předchozí sankci jako přítěžující okolnost, neboť tato zjevně nevedla k nápravě žalobkyně.

21. Při přípravě jednání městský soud zjistil z obchodního rejstříku, že se žalobkyní bylo v roce 2017 zahájeno insolvenční řízení a že na základě usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2017 č. j. KSPL 53 INS 15914/2017-A-10 bylo rozhodnuto o úpadku dlužníka (žalobkyně) a prohlášen na jeho majetek konkurs; insolvenčním správcem je podle výpisu z obchodního rejstříku JUDr. Josef Cupka. Vycházejí ze závěrů rozsudků rozšířeného senátu NSS 5. 12. 2017 č. j. 1 Afs 58/2017-42 a ze dne 10. 7. 2018 č. j. 4 As 149/2017-121, že *je insolvenční správce osobu, která má na výsledku soudního řízení zájem a které je nutno přiznat ve správním soudnictví postavení osoby zúčastněné na řízení a že skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví, a proto ustanovení § 140a (přerušení řízení), 140b (zákaz vydání rozhodnutí) a 140c (nově zahájená řízení) insolvenčního zákona (roz. zákona č. 182/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů) se na správní soudnictví nevztahují*, městský soud nepovažoval řízení předním za přerušené „ze zákona“ a vyrozuměl insolvenčního správce o probíhajícím soudním řízení správním včetně dne nařízeného jednání a vyzval ho, aby se ve stanovené přiměřené lhůtě vyjádřil, zda bude v tomto řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení s poučením, že takové oznámení lze učinit pouze v této lhůtě; insolvenční správce na výzvu městského soudu nereagoval, přičemž stanovená lhůta k vyjádření skončila více než dva týdny před nařízeným jednáním. Dosavadní – ze spisu městskému soudu známý – zástupce žalobkyně, advokát Mgr. Martin Pech v návaznosti na předvolání k soudnímu jednání městskému soudu dne 18. 9. 2018 sdělil, že žalobkyni, která se nachází v konkursu, již nezastupuje.
22. Jednání před městským soudem se zúčastnil pouze zástupce žalovaného ministerstva, který setrval na dosavadní právní pozici ministerstva a navrhl zamítnutí žaloby. Za žalobkyni D+P REKONT s.r.o., která byla rovněž k jednání samostatně včas předvolána, se jednání nezúčastnil nikdo; tato skutečnost však nebránila projednání věci samé.
23. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí prvostupňového v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002

Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), avšak se zřetelem k zásadě, že při posuzování zákonnosti napadeného správního rozhodnutí je třeba přihlídnout nejen k hmotněprávní úpravě deliktní odpovědnosti, která platila v době rozhodování správního orgánu, nýbrž i k úpravě pozdější, bylo-li by to pro pachatele příznivější. Novelizace příslušných právních předpisů (zejména zákona o integrované prevenci, vodního zákona a zákona o ochraně ovzduší) však takové mírnější posouzení ve vztahu k danému případu neumožnily. Městský soud neshledal žalobu důvodnou a věc samu posoudil takto:

24. Úvodem městský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným. Napadené rozhodnutí je srozumitelné, obsahuje dostatek důvodů podporujících výrok rozhodnutí, závěry, k nimž správní orgán dospěl, nejsou v rozporu se zjištěnými skutečnostmi ani se zásadami logického uvažování a žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí rovněž řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami.
25. Věcně se městský soud nejprve zabýval *prvním žalobním bodem*, v němž žalobkyně vyjadřuje své přesvědčení, že se nedopustila správního deliktu podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, za který byla sankcionována výrokem 1 prvostupňového rozhodnutí.
26. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o integrované prevenci provozovatel zařízení je povinen provozovat zařízení v souladu s integrovaným povolením vydaným podle tohoto zákona, včetně podmínek provozu zařízení stanovených v provozních řádech a dalších dokumentech schválených v rámci integrovaného povolení.
27. Podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel zařízení dopustí správního deliktu tím, že provozuje zařízení bez platného integrovaného povolení, bez pravomocného rozhodnutí o podstatné změně integrovaného povolení nebo v rozporu s integrovaným povolením.
28. Podle ust. § 37 odst. 6 písm. b) zákona o integrované prevenci za správní delikt se uloží pokuta do 10 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavců 4 a 5.
29. Na str. 3 integrovaného povolení, které je součástí spisového materiálu, v části *Přímo spojené činnosti*, bodu 2 *Manipulace s materiálem* je uvedeno: *Materiál určený k biodegradaci se vrství dle doby přijetí tj. dle harmonogramu aplikace biopreparátu. V průběhu biodegradace je nutno kontaminovaný materiál jedenkrát za 14 dní převrstvovat. Aplikace biopreparátu řídí odborná firma, která garantuje nezávadnost a účinnost biodegradační technologie. Do zařízení jsou přijímány pouze tuhé odpady. Pevný odpad je odvezen přímo na biodegradační plochu, kde je uskladněn do začátku biodegradačního cyklu a dále kultivován kolovým nakladačem a potřebnými substráty. Všechny manipulace na dekontaminační ploše jsou zapisovány do provozního deníku zařízení.*
30. V bodu 3. *Podmínky zajišťující ochranu zdraví člověka a životního prostředí při nakládání s odpady* části *Závazné podmínky provozu integrovaného povolení* je uvedeno:
 1. *Nakládání s odpady v zařízení bude vedeno v souladu se schváleným provozním řádem (PR). Lze přijímat a nakládat pouze s druhy nebezpečných a ostatních odpadů uvedených v provozním řádu.*

Termín: trvale

2. *PŘ bude průběžně a dle potřeby aktualizován a jakákoli jeho změna bude projednána s KÚ Plzeňského kraje.*

Termín: trvale

31. Bod 8. integrovaného povolení upravuje *Postupy nebo opatření pro provoz týkající se odlišných od podmínek běžného provozu (například uvedení zařízení do provozu, poruchy zařízení, krátkodobá přerušení a definitivní ukončení provozu zařízení), při kterých může vzniknout nebezpečí ohrožení životního prostředí nebo zdraví člověka.*
32. V bodu 1.9 *Účel zařízení* provozního řádu zařízení je uvedeno: *Zařízení je určeno na úpravu biologicky zpracovatelných nebezpečných odpadů/odstranění specifických nebezpečných vlastností dle použité technologie/před jeho dalším využitím jako suroviny pro další zpracování.*
33. V bodu 1.12.2 *Způsob manipulace s materiálem* provozního řádu zařízení je uvedeno: *Manipulovat s naskladněným materiálem může pouze osoba prokazatelně poučená s touto manipulací. Materiál určený k biodegradaci se vrství dle doby přijetí t.j. dle harmonogramu aplikace biopreparátu. V průběhu biodegradace je nutno kontaminovaný materiál jedenkrát za 14 dní převrstvovat. Aplikace biopreparátu řídí odborná firma, která garantuje nezávadnost a účinnost biodegradační technologie.*

Odpady jsou ukládány dle kategorií:

- *materiál určený k drcení*
- *materiál pastovitý*
- *materiál rypný*

Na dekontaminační plochu je zakázáno ukládat tekutý odpad. Výjimku tvoří jen aplikace závlahové vody. Pastovitý a pevný odpad je odvezen přímo na biodegradační plochu, kde je uskladněn do začátku biodegradačního cyklu a dále hutněn kolovým nakladačem a potřebnými substráty. Materiál určený k drcení je ukládán do zvláštní sekce, kde je po naplnění sekce rozdrcen speciálními drtiči. Všechny manipulace na dekontaminační ploše jsou zapisovány do provozního deníku zařízení.

34. V bodu 1.23 *Závěr* provozního řádu zařízení je uvedeno: *Při každé změně v obsazení vedoucích pracovníků zařízení, havarijní skupiny a telefonních čísel nebo identifikačních údajů je provozovatel zařízení povinen provést opravu*
35. Ze správního spisu vyplývá, že v období minimálně od roku 2010, kdy proběhl poslední příjem odpadů do zařízení, do 14. 3. 2014, tj. dne kontroly na místě provedené v zařízení pracovníky ČIŽP, nebyla prováděna biologická biodegradace způsobem popsáným v provozním řádu zařízení a nebezpečné odpady určené k dekontaminaci byly v zařízení pouze skladovány a nijak neupravovány, což je situace odlišná od běžného provozu. Provozovatel zařízení (žalobkyně) zároveň nepředložil žádný doklad o jednání s krajským úřadem, kterému měla být změna účelu zařízení, a tedy aktualizace provozního řádu, ohlášena.
36. S ohledem na shora uvedené skutečnosti, které samotné žalobkyně nerozporuje, se městský soud ztotožnil s právním názorem ČIŽP a žalovaného ministerstva, že se žalobkyně dopustila správního deliktu (dnes přestupku) podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci, neboť provozovala zařízení v rozporu s integrovaným povolením, konkrétně jeho bodem 3.1. Integrované povolení a provozní řád zařízení přímo popisují, jak má být s odpady v zařízení nakládáno, avšak žalobkyně tak nečinila, když u shromážděných odpadů neprováděla biologickou dekontaminaci, či biodegradaci pomocí příslušných

bakteriálních preparátů, jež by aplikovala společnost k tomu odborně vybavená. Současne neaktualizovala provozní řád zařízení, čímž porušila závaznou podmínku podle bodu 3.2 integrovaného povolení a bod 1.23 provozního řádu zařízení.

37. V rámci nyní řešeného žalobního bodu žalobkyně namítá, že v provozním řádu není stanoveno, že odpady se nesmějí přijímat, uchovávat a být biologicky degradovány až po naskladnění určitého množství materiálu, a při malém množství materiálu je možné, aby byl naskladněn a uchováván na schválené biodegradační ploše do doby jeho biologické degradace. V provozním řádu také není uvedeno, že biologická dekontaminace musí probíhat permanentně, i když k tomu nejsou příznivé podmínky. K otázce, zda lze v daném případě hovořit o tom, že v zařízení bylo pro účely biologické dekontaminace naskladněno nedostatečné množství odpadů, se obsáhle vyjádřila již ČIŽP na str. 8 až 9 prvostupňového rozhodnutí: *Do roku 2009 nebyly převedeny účastníkem řízení žádné odpady skladem, tzn. dekontaminační plocha by měla být prázdná. Dne 7. 1. 2009 bylo ČIŽP provedeno inspekční šetření, byla pořízena fotodokumentace tehdejšího stavu zařízení. Na ploše zařízení se nacházely tisíce tun odpadů. V 1. čtvrtletí 2009 bylo na plochu přivezeno pouze 10 tun odpadu. Dne 5. 3. 2009 byla pořízena ČIŽP další fotodokumentace plochy. Na ploše bylo opět mnohonásobně více odpadů než 10 t. Z uvedených zjištění logicky plyne, že konečný stav, tj. množství odpadů nacházející se na dekontaminační ploše k 1. 1. 2011: 5 975,74 t, nezahrnuje odpady, které v době kontroly 5. 3. 2009 byly na dekontaminační ploše uloženy. Dle PŘ, bodu 1.6 Kapacitní údaje zařízení je zařízení schopno pojmout 7 000 t materiálu. Při integrované kontrole bylo dne 14. 1. 2011 zjištěno, že zařízení bylo natolik zaplněno odpady, že by bylo téměř nemožné provádět převrstvování odpadu. Na základě toho ČIŽP dne 16.3. 2011 nechala autorizovanou geodetickou kancelář Ing. Josefa Zelenky, Přestická 27, 301 00 Plzeň odpady na ploše zaměřit a dne 29. 3. 2011 ČIŽP obdržela zprávu ze zaměření kubatury odpadů (dále „posudek“). Dle posudku byla celková kubatura odpadů 5920 m³. Účastník řízení v hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2010 uvedl, že celkové množství odpadů na dekontaminační ploše je 5975,71 t. V roce 2009 mělo být na dekontaminační plochu navezeno 720,61 t odpadu kat. č. 17 02 04* Sklo, plasty a dřevo obsahující nebezpečné látky, v roce 2010 to bylo 1729,86 t tohoto odpadu. Jedná se o odpad pražců. Dle internetu je hmotnost jednoho pražce cca 80 kg. Dle tohoto výpočtu by mělo být tedy v roce 2009 navezeno na dekontaminační plochu průběžně 9 000 pražců, v roce 2010 21 612 pražců. Pražce měly být podrceny a následně přimíchány do odpadů nacházejících se na dekontaminační ploše. Dne 21. 10. 2010 bylo do zařízení přijato 30,65 t odpadu kat. č. 17 01 06 Sklo, plasty a dřevo obsahující nebezpečné látky. Jednalo se o odpad pražců, které mají být nadrceny. Tento odpad nebyl v době kontroly ČIŽP dne 27. 10. 2010 v zařízení nalezen. Dne 27. 10. 2010 bylo ČIŽP provedeno inspekční šetření a pořízena fotodokumentace. Bylo zjištěno, že „...povrch materiálu byl porostlý vzrostlou ruderální vegetací, včetně vzrostlých stromů (trnovník akát. některé vysoké až 3 m - viz pořízená fotodokumentace)...“. V roce 2010 bylo na plochu navezeno 3 145,84 t odpadů, tj. více než v roce 2009 (2 829,9 t), přesto se na koruně odpadů nacházela ruderální vegetace. Z posudku je zřejmé, že při objemu odpadů 5920 m³ se množství odpadů blížilo kapacitě zařízení nebo ji i překračovalo. Dle přepočtové tabulky uveřejněné na stránkách www.envigroup.cz je měrná hmotnost např. znečištěné zeminy 1,5 až 1,8 t/m³. Z tohoto je zřejmé že vyjádření účastníka řízení ve smyslu malého množství odpadů v zařízení je liché, dle evidence se jedná o 5 975,74 t odpadů, které byly uvedeny již v hlášení o produkci a nakládání s odpady za rok 2010. Městský soud má za to, že v této části odůvodnění se ČIŽP vypořádala s předmětnou námitkou natolik vyčerpávajícím způsobem, že by bylo nadbytečné zde uvedenou argumentaci,*

kteřou navíc žalobkyně nerozporuje žádnými konkrétními argumenty či důkazy, opakovat, a proto městský soud na tuto pasáž textu odkazuje.

38. Lze souhlasit se žalobkyní, že biologická dekontaminace nemusí probíhat permanentně. Žalobkyně však nijak nezpochybnila závěr dotčených správních orgánů, že dekontaminace neprobíhala od roku 2010 vůbec, tedy ani nárazově. Za takové situace se argumentace žalobkyně jeví jako bezpředmětná. Pokud jde o otázku nepříznivých klimatických podmínek, soud se plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného. Jakkoli nelze úplně vyloučit přechodné zhoršení podmínek, proces biologické dekontaminace je možné provádět po převážnou část roku, neboť nevyžaduje pro svůj úspěch zvláštní klimatické podmínky. Tvzení, že pro uskutečnění biologické dekontaminace nenastaly vhodné podmínky v průběhu celého kontrolovaného období, tedy v řádu let, tak soud považuje za zcela nereálné.
39. Žalobkyně dále uvedla, že od roku 2010 nebyl žádný další materiál přijat z důvodu absence zakázek v tomto období. Tuto skutečnost potvrdily i dotčené správní orgány. Avšak ze správního spisu, konkrétně Protokolu o kontrole ze dne 12. 1. 2015, vyplývá, že během kontroly bylo zařízení provozováno a v průběhu kontrolovaného období z něj nebyly vyvezeny odpady po dekontaminaci. Zařízení tedy nebylo prázdné, nevyužívané, ale nebezpečné odpady v něm byly skladovány, ačkoli měly být již dávno dekontaminovány a v případě vyloučení nebezpečných látek předány k využití, nebo k odstranění oprávněným osobám podle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o odpadech“).
40. Žalobkyně má za to, že dodržela všechny postupy podle provozního řádu zařízení, a napadá vyhodnocení převrstvení materiálu ze strany žalovaného. K tomu je nutno připomenout, že žalobkyni byla výrokem 1 prvostupňového rozhodnutí uložena pokuta za spáchání správního deliktu podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci s odůvodněním, že v zařízení nebyla prováděna dekontaminaci odpadů v souladu s účelem zařízení podle integrovaného povolení a provozního řádu zařízení. Žalovaný tento závěr ČIŽP potvrdil a nad rámec toho v napadeném rozhodnutí poznamenal, že tím, že žalobkyně neprovedla předrcení a homogenizaci velkých kusů betonu, stavební suti, kamenů apod., které se podle fotodokumentace pořízené ČIŽP v zařízení také nacházely, *opět neplnil(a) IP (integrované povolení) a PŘ zařízení*. Ze strany žalovaného se tak jedná o posílení argumentace, které však na závěr o spáchání správního deliktu ani na výši již uložené sankce v zásadě nemělo většího vlivu. Ve zbytku lze k této otázce odkázat na shora uvedené vyjádření žalovaného.
41. Námitku, že „doba skladování déle než tři roky“ je časovým omezením, které nemá oporu v zákoně, provozním řádu zařízení ani v integrovaném povolení, žalobkyně vznesla již v rámci svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a nyní ji bez jakéhokoli rozšíření opakuje. Městský soud proto odkazuje na vypořádání identické odvolací námítky na str. 8 napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečné a s nímž se ztotožňuje. Žalované ministerstvo zde uvedlo: *S touto námitkou, která byla součástí vyjádření odvolatele k podkladům řízení, se dle názoru ministerstva inspekce (ČIŽP) dostatečně vypořádala již v napadeném (tj. prvostupňovém) rozhodnutí, když odvolatele odkázala na novelu zákona o odpadech, která byla vydána pod č. 154/2010 Sb. Z uvedeného vyplývá, že definice skladování a časové omezení má přímou oporu v zákonu o odpadech. Zcela logicky však není v IP ani PŘ, protože při změně zákonů odvolatel neprováděl aktualizace PŘ, a případně ani IP. K tomu ministerstvo ještě dodává, že zařízení odvolatele bylo KÚ (krajským úřadem) povoleno jako*

zařízení na odstraňování nebo využívání nebezpečného odpadu, nikoliv pro skladování nebezpečných odpadů. Odvolatel také doposud KÚ o změnu IP a PŘ zařízení v tomto smyslu nepožádal. Žalovaným zmiňovaná pasáž prvostupňového rozhodnutí (str. 8) pak zní: Účastník řízení v zařízení nikdy neprováděl dekontaminaci odpadů navezených v roce 2010. Od roku 2010 je v zařízení pouze skladoval. Zákon č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon č. 185/2001 Sb.“) současném znění byl novelizován mimo jiné zákonem č. 154/2010 Sb., účinným od 1.7. 2010. Před zmíněnou novelou bylo skladování uváděno jako přechodné umístění odpadů, které byly soustředěny (shromážděny, sesbírány, vykoupěny) do zařízení k tomu určeného, a jejich ponechání v něm. Po této novele se skladováním rozumí přechodné soustřeďování odpadů v zařízení k tomu určeném po dobu nejvýše 3 let před jejich využitím nebo 1 rok před jejich odstraněním. ČIŽP má za prokázané, že účastník řízení v zařízení určeném k dekontaminaci skladoval nebezpečné odpady, čímž prováděl skladování odpadů ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 185/2001 Sb., přičemž IP nebyla tato činnost schválena.

42. Žalobkyně je přesvědčena, že nenastala potřeba aktualizovat provozní řád zařízení, neboť provozní podmínky byly zcela v souladu s prováděnou činností, a potřeba aktualizace provozního řádu nebyla potvrzena v rámci důkazního řízení. K otázce rozporu faktického provozu zařízení s jeho účelem podle integrovaného povolení a provozního řádu se již městský soud vyjádřil výše. Dlouhodobé neprovádění biodegradace odpadů shromážděných v zařízení je skutečnost, kterou ČIŽP řádně důkazně podložila a nutno znovu připomenout, že žalobkyně tento závěr ani nevyvrací. Pokud jde o další důvody pro aktualizaci provozního řádu, jež žalovaný uvedl na str. 7 napadeného rozhodnutí a které jsou spíše administrativního charakteru, tj. *změna sídla společnosti odvolatele v roce 2009, uzavření provozovny odvolatele v areálu skládky komunálních odpadů v Chotíkově a tím i změna kontaktních osob, odpovědných za zařízení odvolatele v Doubravě, neaktuálnost některých telefonních kontaktů uvedených v PR i havarijním plánu zařízení, změny zákonů*, lze souhlasit s žalovaným, že se jedná o skutečnosti zjevné, jejichž prokazování by nebylo účelné.
43. Dále žalobkyně namítá, že byla sankcionována dvakrát za tentýž skutek, čímž byla porušena zásada ne bis in idem. Žalobkyně má podle všech okolností na mysli případ, kdy jí byly rozhodnutím ČIŽP ze dne 4. 1. 2010 č. j. ČIŽP/43/OOH/SR01/0904262.005/09/ZJE uloženy pokuty za tři porušení povinností podle zákona o odpadech včetně pokuty ve výši 300 000 Kč za porušení povinnosti stanovené ust. § 20 písm. c) tohoto zákona, kterého se žalobkyně dopustila tím, že provozovala zařízení v Chotíkově a zařízení Doubrava v rozporu s jejich provozními řády, neboť v těchto zařízeních neprobíhal v období od roku 2006 do roku 2008 proces biologické degradace. Rozhodnutí ČIŽP bylo následně potvrzeno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 26. 4. 2010 č. j. 144/520/10 12919/ENV/10. Jak uvedl žalovaný, tato správní rozhodnutí byla přezkoumána správními soudy, přičemž byla rozsudkem městského soudu ze dne 9. 10. 2014 č. j. 8 A 122/2010-74 zamítnuta žaloba žalobkyně a posléze rozsudkem NSS ze dne 28. 5. 2015 č. j. 2 As 208/2014-84 i její kasační stížnost. Pro částečnou podobnost předmětu řízení lze ve vztahu k nyní přezkoumávané věci na tato soudní rozhodnutí odkázat. Městský soud má za to, že nedošlo k uložení dvojí sankce v téže věci. Žalovaný na str. 8 až 9 napadeného rozhodnutí správně uvedl, že se jedná o porušení provozního řádu zařízení, a tím podmínek integrovaného povolení, ve zcela jiném období; zatímco v prvním případě žalobkyně neprováděla biologickou dekontaminaci odpadů v souladu s provozním řádem zařízení v období od roku 2006 do

roku 2008, v nyní posuzované věci se jedná o jednání stejné povahy, avšak v období od roku 2010 (resp. od 3. čtvrtletí 2012) do 14. 3. 2014. Jak sdělila sama žalobkyně, poslední odpady byly do zařízení navezeny v roce 2010, proto zčásti se tak nyní jedná o jiný objekt jednání, jiné odpady, které nebyly podrobeny procesu dekontaminace.

44. Závěrem k prvnímu žalobnímu bodu žalobkyně namítá nepřiměřenost uložené sankce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 9 až 10) vyplývá, že žalovaný důkladně zvážil ekonomickou situaci žalobkyně, avšak uloženou pokutu shledal přiměřenou s přihlédnutím k tomu, že ČIŽP vedla s žalobkyní již několik správních řízení, v nichž jí sankcionovala za spáchané správní delikty, nicméně žalobkyně z uložených sankcí nevyvodila žádné důsledky, nezjedнала nápravu. Za správní delikt (dnes přestupek) podle ust. § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci bylo možno uložit podle ust. § 37 odst. 6 téhož zákona pokutu do 10 000 000 Kč. S ohledem na to musí městský soud přisvědčit, že uložená pokuta, jakkoli je z pohledu žalobkyně vysoká, se jeví jako sankce spravedlivá a přiměřená.
45. Ze shora uvedených důvodů městský soud neshledal první žalobní bod důvodným.
46. V rámci *druhého žalobního bodu*, který se týká správního deliktu podle vodního zákona (výrok 2 prvostupňového rozhodnutí), žalobkyně namítá, že žádný ze zkoušených vzorků nevykazoval nebezpečné vlastnosti, tedy nedošlo ke škodě na životním prostředí, a že do zařízení nebyly od roku 2010 přijímány žádné odpady.
47. Podle ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona každý, kdo zachází se zvlášť nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo kdo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo kdy zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, je povinen učinit odpovídající opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod nebo do kanalizací, které tvoří součást technologického vybavení výrobního zařízení. Je povinen zejména nejméně jednou za 5 let, pokud není technickou normou nebo výrobcem stanovena lhůta kratší, prostřednictvím odborně způsobilé osoby zkoušet těsnost potrubí nebo nádrží určených pro skladování a prostředků pro dopravu zvlášť nebezpečných látek a nebezpečných látek a v případě zjištění nedostatků bezodkladně provádět jejich včasné opravy; těsnost nádrží určených pro skladování ropy nebo ropných produktů s minimálním objemem 1 000 m³ nebo používaných pro skladování ropy a ropných produktů podle zákona o nouzových zásobách ropy, zabezpečených nepropustnou úpravou proti úniku závadných látek do podzemních vod a kontinuálně sledovaných kontrolními systémy, jejichž výstupy jsou zaznamenávány a uchovávány do doby provedení bezprostředně následující zkoušky těsnosti, lze, pokud není výrobcem stanovena lhůta kratší, zkoušet nejméně jednou za 20 let; v případě skladování hnojiv a výluhů z objemných krmiv v nadzemních nádržích umístěných v záchytných vanách o objemu větším, než je objem největší nádrže v nich umístěné, se opakovaná zkouška těsnosti nepožaduje
48. Podle ust. § 125g odst. 3 vodního zákona právnická nebo podnikající fyzická osoba, která zachází se zvlášť nebezpečnými látkami nebo nebezpečnými látkami nebo zachází se závadnými látkami ve větším rozsahu nebo zacházení s nimi je spojeno se zvýšeným nebezpečím, se dopustí správního deliktu tím, že nesplní některou z povinností podle § 39 odst. 4.
49. Městský soud se ztotožnil s názorem správních orgánů uvedeným v nyní přezkoumávaných rozhodnutích, že skutečnost, že vody z odpadní jímky byly laboratorně

zkoušeny a výsledky těchto zkoušek byly předloženy ČIŽP, je irelevantní ve vztahu k povinnosti provádět těsnostní zkoušku podle ust. § 39 odst. 4 písm. d). Stejně tak není pro posouzení, zda byla tato povinnost porušena, a tedy spáchán správní delikt podle ust. § 125g odst. 3 vodního zákona, významné, jaké výsledky laboratorní zkoušky vykazovaly, neboť povinnost provádět v pravidelných intervalech těsnostní zkoušku je preventivním opatřením, které má zabránit možnému poškození životního prostředí. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně při kontrole dne 14. 3. 2014 předložila pouze protokol o těsnostní zkoušce bezodtoké jímky provedené společností CSED s. r. o. v roce 2008, z čehož je zřejmé, že nesplnila svou povinnost nejméně jednou za 5 let zkoušet těsnost nádrže určené pro skladování zvláště nebezpečných látek a nebezpečných látek, kterou jí ukládá ust. § 39 odst. 4 písm. d) vodního zákona. Neplnění této povinnosti je pak deliktem ohrožujícím, k jehož spáchání dojde vždy, když nejsou dodržovány předpisy týkající se ochrany životního prostředí, neboť je tím vyvoláno nebezpečí poruchy (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2007 č. j. 6 As 2/2007-95). Nadto lze poukázat na to, že ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí rozporuje tvrzení žalobkyně, že žádný ze zkoušených vzorků nevykazoval ani jediný parametr nebezpečných vlastností, a poukazuje na to, že ve vzorku vody z jímky odebraném společností ALS Laboratory Group dne 29. 5. 2013 byl zjištěn obsah NEL 0,28 mg/l. Pokud jde o námitku, že do zařízení nebyly od roku 2010 přijímány žádné odpady, ani tato skutečnost nemění nic na tom, že žalobkyně byla povinna provádět těsnostní zkoušky ve stanovených termínech, neboť, jak bylo již uvedeno výše, zařízení nebylo prázdné, nevyužívané, ale byly v něm skladovány nebezpečné látky dříve přijaté. Druhý žalobní bod tak městský soud neshledal důvodným.

50. Dále se městský soud zabýval *třetím žalobním bodem*, který směřuje proti uložení pokuty za správní delikt (dnes přestupek) podle zákona o ochraně ovzduší (výrok 3 prvostupňového rozhodnutí).
51. Podle ust. § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů (zákon o ochraně ovzduší), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 86/2002 Sb.“), účinného do 31. 8. 2012, provozovatelé zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů jsou povinni vést provozní evidenci o stacionárních zdrojích v rozsahu stanoveném v prováděcím právním předpisu a uchovávat ji nejméně po dobu 5 let; zpracovat souhrnnou provozní evidenci z údajů provozní evidence za kalendářní rok a předávat ji příslušným orgánům ochrany ovzduší prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí nebo datové schránky ministerstva určené k plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí podle zákona o integrovaném registru znečišťování životního prostředí a integrovaném systému plnění ohlašovacích povinností v oblasti životního prostředí a o změně některých zákonů do 31. března následujícího kalendářního roku; povinnost zpracovat a předávat souhrnnou provozní evidenci se nevztahuje na provozovatele stacionárních zdrojů podle § 5 odst. 8.
52. Podle ust. § 40 odst. 14 zákona č. 86/2002 Sb. pokutu ve výši do 1 000 000 Kč uloží inspekce (ČIŽP) provozovateli zvláště velkého, velkého nebo středního zdroje, který v rozporu s § 11 odst. 1 písm. e) nevede provozní evidenci nebo nepředá souhrnnou provozní evidenci příslušným orgánům ochrany ovzduší, anebo v souhrnné provozní evidenci uvede nesprávné údaje.
53. Podle ust. § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen vést provozní evidenci o stálých a proměnných údajích o

stacionárním zdroji, popisujících tento zdroj a jeho provoz a o údajích o vstupech a výstupech z tohoto zdroje a každoročně do 31. března ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence za předchozí kalendářní rok prostřednictvím integrovaného systému ohlašovacích povinností podle jiného právního předpisu; provozní evidenci je povinen uchovávat po dobu alespoň 3 let v místě provozu stacionárního zdroje tak, aby byla k dispozici pro kontrolu.

54. Podle ust. § 25 odst. 2 písm. c) cit. zákona právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která je provozovatelem stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, se kromě deliktů uvedených v odstavci 1 dopustí správního deliktu tím, že nevede nebo neuchovává po stanovenou dobu provozní evidenci nebo neohlásí údaje souhrnné provozní evidence podle § 17 odst. 3 písm. c).
55. Podle ust. § 25 odst. 7 písm. c) cit. zákona se za správní delikt právnické osoby nebo podnikající fyzické osoby se uloží pokuta do 500 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. c), odstavce 2 písm. c), f), g), i), j), k) nebo l), podle odstavce 3 písm. a) nebo c), podle odstavce 4 písm. c) nebo d), podle odstavce 5 písm. b) nebo podle odstavce 6 písm. b), c), d), e) nebo f).
56. Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobkyně podala hlášení o údajích souhrnné provozní evidence naposledy za kalendářní rok 2010, nikoli již za následující roky 2011 a 2012. Tuto skutečnost žalobkyně nečiní spornou. Na základě výše uvedené právní úpravy lze konstatovat, že nepředáním souhrnné provozní evidence za kalendářní rok 2011 byla porušena povinnost podle ust. § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 86/2002 Sb. a neohlášením údajů souhrnné provozní evidence za rok 2012 byla porušena povinnost podle ust. § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší. Oba zmíněné právní předpisy stanovily za porušení povinnosti hlásit údaje souhrnné provozní evidence sankci ve formě pokuty, zákonem o ochraně ovzduší však byla snížena její horní hranice z 1 000 000 Kč na 500 000 Kč. Dotčené správní orgány tak správně postupovaly podle pozdější právní úpravy, příznivější pro pachatele správního deliktu.
57. Žalobkyně namítá, že v roce 2011 a 2012 se jí v rámci systému ISPOP vracela její podání zpět vzhledem k nulovým příjmům odpadu, a bylo jí sděleno, že pokud nepřesahuje ohlašovací limity, nemá povinnost podávat hlášení o produkci nakládání s odpady. S touto námitkou, která je naprosto identická s formulací odvolací námitky, aniž by ji žalobkyně jakkoli doplnila, se již vypořádala jak ČIŽP, a to na str. 12 prvostupňového rozhodnutí, tak žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí. Městskému soudu tak nezbývá než zopakovat, že žalobkyně zaměňuje různé povinnosti plněné prostřednictvím ISPOP, a sice povinnost podávat hlášení o produkci a nakládání s odpady podle ust. § 39 odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, které se v případě nepřekročení ohlašovacích limitů podávat nemusí, a povinnost ohlašovat každoročně údaje souhrnné provozní evidence, tj. povinnost podle ust. § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší. Z této povinnosti je stanovena pouze jediná výjimka (novelou zákona o ochraně ovzduší účinnou ke dni 1. 1. 2017) pro provozovatele stacionárního zdroje umístěného ve vojenských objektech provozovaných Ministerstvem obrany nebo jím zřízenou organizací, což však není případ žalobkyně. Ani třetí žalobní bod tedy není důvodný.
58. Z výše uvedených důvodů dospěl městský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

59. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení procesní náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Žalobkyně pak nebyla v řízení procesně úspěšná.
60. Pro úplnost městský soud uvádí, že pro nadbytečnost neprovedl při jednání, jehož se žalobkyně ani nezúčastnila, její důkazní návrhy přednesené na str. 2 a 8 žaloby, tzn. návrh na provedení dokazování napadeným rozhodnutím a správními spisy. Nadbytečnost či spíše neproveditelnost takového dokazování spatřuje v tom, že důkaz správním spisem jako celkem nelze technicky provést, neboť dokazování lze provádět jen jednotlivými konkrétními listinami, nikoli spisem jako celkem. Provedení dokazování konkrétními listinami správního spisu žádný z účastníků nenavrl. Správní spisy žalovaného i správního orgánu prvního stupně musí mít přitom soud k dispozici, neboť je povinen si je vyžádat a k nim proto přihlížet (§ 74 odst. 1 s. ř. s.). Z procesně právního hlediska nelze technicky provést ani důkaz napadeným správním rozhodnutím. Každý důkaz provedený při jednání soud zhodnotí v závěrečném meritorním rozhodnutí včetně uvedení toho, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, popř. proč neprovedl i další důkazy (§ 157 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.). Napadené správní rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu. Jeho „zhodnocení“, tedy potvrzení jeho správnosti a zákonnosti zamítnutím žaloby, anebo naopak jeho zrušení pro vady hmotněprávního posouzení nebo vady procesní, proto nemůže být zhodnocením důkazu, nýbrž je završením celého soudního procesu. Promítne se do rozsudečného výroku, zdůvodněného právními závěry přijatými po zhodnocení provedeného dokazování.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2018

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu